

Основания и основни доводи

1. Общият съд допуснал грешка, когато приел, че апелативният състав правилно е приложил констатациите на Общия съд от по-ранните решение HELIM и решение ХАΛΛΟΥΜΙ и HALLOUMI в настоящия случай. Тези дела не се отнасяли до сертификатни марки, а до различни видове марки, а именно, до колективна и съответно обикновена марки на ЕС. Основната функция на такива марки е да служат като указание за търговския произход на стоките (множество търговци, свързани с членство в сдружение, в случая на колективната марка). За разлика от тях основната функция на сертификатните марки не е да указват произхода, а да отличават определен клас стоки, а именно сертифицирани стоки в смисъл на стоки, които фактически са съобразени със и разрешени да бъдат произвеждани съгласно стандартите за разрешена употреба на сертификатната марка „HALLOUM“. Освен това съответните потребители в посочените по-горе по-ранни решения на Общия съд се различавали от съответните потребители в настоящия случай.
2. Общият съд неправилно приел, че по-ранна национална марка — националната сертификатна марка в този случай — изобщо няма отличителен характер, който да разграничи сертифицираните стоки от несертифицираните; неправилно приел, че марката е описателна; неправилно приел, че уврежда националната защита на националната марка; неправилно поставил под въпрос в производството по възражение пред EUIPO валидността на тази марка.
3. Общият съд допуснал грешка при сравняването на марките и преценката на вероятността от объркване. Той разгледал неправилно тези въпроси така, сякаш по-ранната марка е марка, указваща произхода, а не сертификатна марка. Според него по-ранната марка изобщо няма отличителен характер като сертификатна марка, например като отличава стоки, който действително са съобразени със стандартите на сертификатната марка и фактически са направени от производители, получили разрешение от притежателя на сертификатната марка. Освен това той не проверил каква е типичната употреба на сертификатната марка (т.е. че винаги е с отличително име, марка или лого). Не разгледал смисъла и значението на спорната марка, и по-специално не проверил дали елементът „HALLOUMI“ има независим отличителен характер в по-късната марка като знак, който, противно на фактите, показва, че обхванатите със спорната марка стоки са сертифицирани.
4. Общият съд не проверил националните разпоредби и съдебната практика относно обхвата и действието от националните сертификатни марки. Условието и процедурите на законодателствата на държавите членки относно сертификатните марки не били хармонизирани от Директиви относно марките 89/104 ⁽¹⁾ или 2008/95 ⁽²⁾, но Регламентът за марката на ЕС предвижда, че такива национални марки могат да бъдат основание за по-ранни права, поради които се отказва регистрацията на марки на ЕС. Подобни права трябвало да се разглеждат в светлината на националната съдебна практика и националните разпоредби, по аналогия с различните национални права по член 8, параграф 4 от Регламента за марката на ЕС (права, които също не са хармонизирани и се отличават съществено по своето естество, обхват и действие от една държава членка до друга).

⁽¹⁾ Първа Директива на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ 1989, L 40, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92)

⁽²⁾ Директива 2008/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2008 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно марките (ОВ 2008, L 299, стр. 25).

**Преюдициално запитване от Amtsgericht Erding (Германия), постъпило на 10 декември 2018 г. —
U.B. и T.V./Eurowings GmbH**

(Дело C-776/18)

(2019/C 82/13)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Amtsgericht Erding

Страни в главното производство

Ищци: U.B., T.V.

Отвeтник: Eurowings GmbH

Преюдициален въпрос

Трябва ли в случай на отмяна съгласно член 5 от Регламент (ЕО) 261/2004⁽¹⁾ да се счита, че е налице предложение за премаршрутиране, което позволява на пътниците да достигнат крайния си пункт на пристигане по-малко от два часа след времето за пристигане по разписание, и в случаите, когато се извършва заместващ превоз до летище, различно от упоменатото в потвърждението за резервация, ако това летище се намира в същия регион?

(¹) Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 година относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 295/91 (ОВ L 46, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 12, стр. 218).

Преюдициално запитване от Conseil supérieur de la Sécurité sociale (Люксембург), постъпило на 19 декември 2018 г. — EU/Caisse pour l'avenir des enfants

(Дело C-801/18)

(2019/С 82/14)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Conseil supérieur de la Sécurité sociale

Страни в главното производство

Жалбоподател: EU

Отвeтник: Caisse pour l'avenir des enfants

Преюдициални въпроси

- 1) Задължени ли са компетентните органи за социална сигурност в една държава членка (в случая Касата за бъдещето на децата в Люксембург) в съответствие с общностните си задължения, произтичащи от член 45 ДФЕС, от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки⁽¹⁾, както и от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност⁽²⁾, и по-специално от член 4 от него, да изплащат семейни обезщетения на гражданин на друга държава членка, когато при същите условия за предоставяне на тези добавки въпросните компетентни органи признават по силата на двустранна международна спогодба, сключена между първата държава членка (Люксембург) и трета страна (Бразилия), правото на семейни обезщетения на собствените си граждани и пребиваващи лица?
- 2) При утвърдителен отговор и ако принципът, възприет в съдебната практика, установена с решение Gottardo⁽³⁾, се разпростре и във връзка със семейните обезщетения, би ли могъл компетентният орган в областта на социалната сигурност, и по-специално в областта на семейните обезщетения, в случая Касата за бъдещето на децата, националната институция за семейните обезщетения на Великото херцогство Люксембург, да представи обективна обосновка, основаваща се на съображения, свързани с изключително големите финансови и административни тежести на съответната администрация, за да оправдае неравното третиране между гражданите на договарящите страни (по съответната двустранна спогодба) и други граждани на държави — членки на Европейския съюз?

(¹) Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, 2004 г., стр. 77; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56).

(²) ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82.

(³) Решение от 15 януари 2002 г., Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16.